

DE GROTE GEVAREN VAN DE MODERNE TIJD

29 juni 1956

Goedenavond, vrienden.

Deze avond ziet u mij alleen in de functie van inleider verschijnen, daarna spreekt een van onze hogere sprekers tot u. Ik zou u dan in de eerste plaats erop willen wijzen, dat wij niet alwetend zijn en ook niet in staat zijn om elke fout te voorkomen, aangezien wij niet alle dingen weten en daardoor misschien sommige dingen verkeerd kunnen construeren of begrijpen. Wanneer wij ons bij deze tot u richten met een bijzondere boodschap dan is dit - evenals een vorige maal omtrent het atoomgevaar - een lezing, die niet alleen in één land uitgaat. Dit is een boodschap, die ook door meerdere landen praktisch gelijktijdig, wordt overgenomen en die zeker, ons inziens, van zeer groot belang is. Wij zijn erg dankbaar, dat wij tot nu toe zoveel resultaat hebben mogen boeken op allerhand gebied.

Wij hopen dan ook, dat deze redevoering daartoe bij zal dragen. Wij verlangen het echter in de eerste plaats van u te horen, wanneer u meent, dat wij overdrijven, opdat wij u duidelijk zouden kunnen bewijzen, hoe belangrijk al hetgeen wij brengen, juist in deze onderwerpen, inderdaad is voor u en voor alle mensen. Verder verwachten wij van u, dat u kritisch en logisch blijft denken. Wanneer u dit niet doet, dan komt u in een paniekstemming en daar hebben wij niets aan. Er is geen reden voor paniek. Er is geen reden om u te zeer ongerust te maken. Het is alleen tijd voor degenen, die goed willen zijn op aarde, om eindelijk eens de handen duchtig aan de ploeg te slaan. Dan geef ik nu het woord over aan onze eerste spreker.

DE GROTE GEVAREN VAN DE MODERNE TIJD

Vrienden, dames en heren.

Het is slechts na rijp beraad, dat wij ons tot u hebben gewend met deze uiteenzetting omtrent de grote gevaren van de moderne tijd. Deze wereld van het ogenblik wordt ongetwijfeld door zeer vele gevaren belaagd. Gevaren, die soms van overstelpende, anders ook wel van een schijnbaar onbelangrijke kwaliteit zijn.

In de eerste plaats rekenen wij hieronder het voortdurend toenemend experimenteren met radio-actieve stoffen. Gebrek aan begrip voor de mogelijkheden der massa en, althans naar onze mening, het gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef bij degenen, die wél in staat zijn de consequenties van deze proefnemingen te overzien, heeft - zoals reeds bekend werd gegeven - ertoe geleid, dat de volgende tien jaren voor deze wereld een zeer kritieke periode betekenen. In de eerste plaats kritiek, omdat een té snelle opvoering van de atoomstraling in de atmosfeer een omwenteling kan betekenen, in de vorm van vele mutaties, waarbij slechts enkelen geschikt zullen zijn om een verdere bewustwording voort te dragen. Ten tweede, omdat de mensheid zelf hieraan te gronde zou kunnen gaan, daar het menselijk organisme zich niet in voldoende tijd zou kunnen aanpassen. Het derde gevaar, waarop wij misschien te weinig hebben gewezen in onze eerste lezing, is juist het gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef, het gebrek aan interesse en de grote lauwheid van deze wereld. Wanneer ik dan spreek over de grote gevaren, die deze moderne tijd met zich mee brengt, moet u niet van mij verwachten, dat ik mij in de eerste plaats op verschillende technische feiten zal gaan werpen. Dat er bedreigingen zijn: inderdaad! Bedreigingen door trillingen, onvoldoende bekend, in de luchtlagen aanwezig, gevaren door gassen in overmatige hoeveelheid door verbranding vrijkomende, behoren daar inderdaad onder.

Belangrijker is echter het geestelijk gevaar, dat deze wereld bedreigt. Ik weet niet, of u zich de moeite heeft getroost ooit eens na te gaan, wat christendom en het mens-zijn betekenen. In de eerste plaats geloof ik, dat elke mens, die een weg der grote ingewijden wil volgen, dit niet kan

doen aan de hand van letterzifterij, van zelfverheerlijking en formalisme. In de tweede plaats meen ik ook, dat men, juist door gewoonte hiertoe gebracht, zowel de ethische en esoterische waarden der grote leringen, als ook de vaak even belangrijke kwaliteiten, namelijk het aanvaarden van eenheid met het Goddelijke, geheel uit het oog verliest. Een gevaar in deze wereld, mijne vrienden, ligt in de eerste plaats in de onverschilligheid van de moderne mens. De veelheid van berichten, die u ten allen tijde openstaat, maakt het voor u moeilijk selectief te denken. U hebt dan ook dit selectief denken grotendeels overgedragen aan commentatoren in dagbladen, in de radio en andere mediums, waardoor de publieke opinie kan worden beïnvloed. Gij denkt dus zelf zeer weinig na. Hoe minder de mens persoonlijk nadenkt over de verschillende problemen, die het leven hem biedt, hoe meer hij een kant en klare oplossing aanvaardt, die grotendeels wordt beïnvloed door belangen, zeker niet door de impuls om het beste voor de mensheid te bereiken; zo zult u met mij eens kunnen zijn, dat dit gevaar een zeer groot gevaar is. Misschien wel het grootste gevaar van de moderne tijd.

Christendom is in de eerste plaats een esoterische lering. Dit betekent, dat zij zich niet baseert op de letterlijke verklaringen, maar wel degelijk berust op al datgene, wat Jezus aan Zijn leerlingen in het bijzonder heeft geleerd. De vele voorlieden, die thans het Christendom verdedigen, zijn geen van allen ingewijden. Degenen onder de Christenen, die nader komen tot de werkelijke betekenis van Jezus' leer, worden uit de gemeenschap verstoten en heten ketters of heidenen te zijn.

Deze aanklacht is misschien een zeer zware. Maar ik verzeker u, dat wij deze niet uitspreken dan na een rijpelijk overleg en beraad, na het wegen en toetsen van alle omstandigheden. Jezus' leer is een leer van naastenliefde en van eenheid met de naaste. De kern van Zijn bestaan was een opgaan in de Vader en daarmee in het bewustzijn van eeuwig contact met de scheppende Gedachte, die voor ons het enig kenbare uitmaakt, dat voortkomt uit de God, Die ons allen heeft geschapen. Dat Jezus Zelf hier meerdere malen op heeft gedomd, kunt u in de Evangelien zelf vaststellen. Ja, op de vraag van Zijn leerlingen: "Waarom spreekt gij in gelijkenissen?" antwoordt Hij: "Omdat hetgeen u geopenbaard is, voor deze anderen nog te groots is".

Waar zijn de grote krachten der inwijding gebleven? Voor een groot gedeelte is deze wereld te lauw en te laks geworden om zich daarom te bekommeren. Zij volbrengt haar formeel kerkelijke plichten. Zij gelooft haar zoetelijk zelf-verheffend geloofje en verder meent zij, dat elke aansprakelijkheid in de wereld moet worden gedragen door anderen en zichzelf slechts voor hun eigen kleine fouten en misdrijven verantwoordelijk kunnen worden gesteld. De lauwheid van deze menigte, de lauwheid, die de mensheid van deze wereld terug dreigt te doen zakken tot het dierlijk peil van materialistisch welbehagen, is het eerste gevaar, dat ik voor u op deze avond kennelijk en duidelijk wil signaleren. Het is noodzakelijk, dat iedere mens begrijpt, hoezeer het lot van zijn naaste verknoopt is met zijn eigen leven. Het is noodzakelijk, dat elke mens, en geest met deze wereld in contact, begrijpt, dat niemand alléén kan gaan, dat wij slechts door samen te gaan in de Kracht van onze Schepper, strevende naar datgene, wat niet volgens ons eigen belang, ons zakelijk inzicht, of ons redelijk denken, maar volgens de geuite wil Gods, die ook in ons spreekt, noodzakelijk en belangrijk is.

Een tweede, misschien nog groter gevaar, is het gevaar, dat gesluimerd heeft gedurende de vele jaren der middeleeuwen. Er is in deze wereld een periode geweest, dat de mensheid, sluimerend in haar onbewustzijn, een stoffelijk tendenz van ontwikkeling ervoer en hierdoor zichzelf bereid maakte voor een nieuwere en grotere wereld. Maar die periode is bijna voorbij. Een nieuwe cyclus begint. Nieuwe waarden openbaren zich op de wereld. Een wereld, vol van mensen, die zelfverheffing, persoonlijke bewustwording, nastreven als belangrijker dan het gemeenschappelijk zijn en het gemeenschappelijk streven naar God, uitgedrukt in de meest perfecte vorm, waarin de mens Zijn Wil en Wezen kan weergeven op de wereld, die zijn woonplaats is voor een aards bestaan.

Gij, vrienden, dames en heren, zult ongetwijfeld voor uzelf onderzoekende hoe uw denken en streven soms is, toe moeten geven, dat zelfs onder de beteren op deze wereld, dit gevaar zeker niet uitgesloten mag worden geacht. Indien u echter slechts voor uzelf streeft, is er een groot

gevaar, dat u in handen valt van diegenen, die u een moeiteloze, eenvoudige en simpele ontwikkeling beloven.

Onze Orde hieromtrent haar eigen ervaring opgedaan hebbende, is tot de conclusie gekomen, dat menigeen inwijding zoekt als een middel tot stoffelijke verbetering en groter persoonlijk geluk zonder meer. Dit zijn echter ten hoogste begeleidingsverschijnselen, maar mogen nooit het hoofddoel zijn van een streven naar bewustzijn. Wonderdokters en predikers gaan over deze wereld. Zij wekken hysterie in de massa en boeken resultaten, die, uitgedrukt in bekeringscijfers, in sommen geld en in enthousiasme, overstelpend lijken. Nieuwe cultussen worden gesticht, waarin deze mensheid wordt verleid tot een steeds onnatuurlijker leven en bestaan. De mens, simpel als hij is, laat zich dit welgevalen, ja, werpt zich hierop, alsof het de enige uitweg zou zijn.

Het is ook hierdoor, dat een gevaar als het atoomgevaar, gevaren, die nog groter zijn als de kunstmatige koude, als de kunstmatig opgewekte stormwind, deze wereld bedreigen. Het is hierdoor, dat het mogelijk werd, dat men gehele kapitalen en laboratoria benut om bepaalde bacteriën te ontwerpen, die mits uitgezaaid, binnen korte tijd alle oogst vernietigen, en hongersnood scheppen voor de mens aan wie God tenminste nog het dagelijks brood heeft geschonken. Men heeft gassen en zuren uitgedacht, met grote kosten en grote moeite, die belangrijke stoffen in de maatschappij verteren. Men heeft velden ontworpen, die totale kortsluiting betekenen voor elke elektrische energie in de omgeving. Daarvoor heeft men energie over gehad, daarvoor heeft men offers over en wanneer het gaat om de aanschaf van nieuwe vliegtuigen, mijne vrienden, van nieuwe kanonnen, van nieuwe wapens, dan is er altijd geld genoeg. Dan zijn er altijd voorstanders van sterkte en kracht. Wanneer het gaat om de voordelen, die men schenken kan aan enkelingen, of aan bepaalde groepen, om hiervoor hun instemming te gewinnen, dan is er altijd geld en kapitaal genoeg, mijne vrienden. Maar wanneer het gaat om een principe te verdedigen, wanneer het erom gaat een eerlijk, geestelijk bewustzijn naar deze wereld te brengen zonder vooroordeel, zonder vrijheidsberoving en dictatuur, helaas, dan zijn er geen kapitalen, dan is er ook geen belangstelling.

Het probleem der ontheemden is tot een groter probleem geworden in deze moderne tijd, dan de doorsneemers zich kan voorstellen. U zult mij misschien, wat simpel vinden. Dat ik, in plaats van met u te spreken over de ontstellende rampen, die door mensen op deze wereld kunnen worden losgelaten, spreek over een simpel iets als "ontheemden". En toch, wat is schadelijker: een bom, die een paar miljoen, honderd miljoen mensen desnoods, uitroeit, of een aantal groeperingen van mensen, die door gebrek aan interesse en naastenliefde van hun medemens, zedelijk en moreel ten onder gaan en worden tot een besmetting, die land na land uit zal breiden, tot niemand meer in staat is een juiste houding aan te nemen, tot niemand meer weet, wat rechtvaardigheid is en naastenliefde.

Het zij verre van mij enige kritiek uit te oefenen op de wijze, waarop men tracht dit probleem op te lossen. Degenen, die naar een oplossing zoeken, doen tenminste iets, maar hoevelen interesseren zich daar werkelijk voor? Haatcampagnes voeren, daarvoor vindt men altijd interesse. Het helpen van de medemens is een vlaag van opwellend goed gevoel, dat gaat voorbij.

Vrienden, of wij kijken naar de leer van Boeddha, Jezus, of Mohammed, of wij kijken naar de lering van Vivekananda, of wij kijken naar de grondslagen der theosofie, of de esoterische leringen door de maçonnerie, de Rozenkruisers en wat dergelijke verenigingen verkondigen, wij zullen steeds weer vinden: "Gij zijt verantwoordelijk voor uw medemens!" Dat staat daar niet voor niets. Wanneer een mens geestelijk wil groeien, wanneer een wereld geestelijk groot wil worden, dan mag zij zich niet richten tot het onbekende en het verre, dan mag zij zich niet richten op mogelijkheden van de toekomst. Zij dient zich te richten op het heden, op het lijden van de mensen in het heden, op het onrecht aan mensen begaan in het heden.

Toekomstontwikkelingen zijn dromen, ofschoon men u ongetwijfeld aan de hand van tabellen en statistieken, van berekeningen, krijgsplannen en overwegingen, weet te overtuigen, dat u voor

de toekomst moet zorgen, zou ik u toch willen vragen, of het grote gevaar in deze moderne wereld ook niet is, dat men de waarden van het heden vergeet.

Er zijn veranderingen op komst. Wij hebben ze reeds lang geleden vastgesteld, en gedeeltelijk ook reeds, hetzij via prognoses, of andere manieren aan u medegedeeld.

Laat mij thans een totaal beeld voor u samenvatten.

In deze wereld op het ogenblik lijdt 3/4 van de mensheid aan honger, ziekten en dood. Zij zijn de grote vijanden, die de mensheid bedreigen. Hongersnood zei ik. En toch ligt graan opgestapeld te verrotten. Toch gaan fruit en groenten naar de mestvaalt, omdat het te veel kost ze te transporteren naar gebieden, die ze vurig begeren.

Op het ogenblik wordt uit landen geëxporteerd ter wille van aanzien, waar de mensen honger lijden. Op het ogenblik wordt gespeeld met koloniën, op het ogenblik wordt haat gekweekt in pas vrij gekomen gebieden. Ieder tracht zich er mee te bemoeien op zijn eigen wijze. Een ieder doet dit, ofschoon misschien goed bedoeld, met het oog op de toekomst.

Laat mij u een paar feiten mededelen.

Tenzij de condities in de volgende twee maanden sterk veranderen, kan worden verwacht, dat ruim 200.000 mensen in de Chinese gebieden door honger het leven zullen laten. Wanneer de huidige omstandigheden niet veranderen, zullen in zuidelijk Azië ongeveer 500.000 mensen omkomen door onlusten, ziekten, gebrekkige verpleging, honger en natuurrampen. In Afrika zijn vele mensen op het ogenblik zó verbitterd, dat niets meer in staat is hun haat te stelpen en ook zij zullen, zij het misschien in kleinere mate, een continu bloedvergieten veroorzaken. In de Verenigde Staten dreigt een sterkere actie van de kleurlingen en een actie, die niet ten allen tijde gerechtvaardigd gevoerd zal worden. Deze zal vele stakingen, vele financiële offers, maar ook veel honger, ellende, zelfs doden en gewonden veroorzaken. In Zuid-Amerika zullen veranderingen der conjunctuur sommige mensen doen sterven, te midden van overvloed. Mensen zullen de hand aan zichzelf slaan, omdat hetgeen in hun ogen het belangrijkste is, namelijk positie, aanzien, weg is gevallen.

Wat is dat voor een wereld, vrienden? Ik spreek nu nog niet eens over enkele natuurrampen, over radio-actieve regens, die ook in de toekomstige tijd offers zullen vragen. Ik spreek u niet over vreemde en wrede experimenten in het noorden van Rusland. Een opstand, die bloedig werd onderdrukt, kostte bijna 20.000 levens. Ik spreek u niet over het vernietigen door bombardementen en geschut van enkele oude en heilige bouwwerken in Tibet. Ik spreek u niet over het afbranden van twee tempels, die qua cultuurwaarde, buitengewoon hoog geschat werden, in India, met alle gevolgen als haat en strijd, moord en doodslag, die daaruit voort zullen vloeien. Ik spreek u alleen maar over die algemene toestand.

Ik vraag u allen: wat kunt u daaraan doen? Wat is de enige weg, mijne vrienden, jullie, dames en heren hier aanwezig, die men volgen kan om een dergelijk iets eindelijk een "Halt!" toe te roepen?

De oplossing is eenvoudig en gelijktijdig moeilijk. Want in en rond u leeft de Almachtige God, Zijn volle Kracht, Zijn volle Liefde en Goedheid. In u, ten allen tijde voor u bereikbaar. Het is niet de Wil Gods, dat jullie uw medemensen zult schaden, of kwetsen. Het is niet de Wil Gods, dat gij ter wille van Zijn stem de wereld zult vernietigen. Maar wie Zijn Wezen begrijpt en Zijn Kracht in zich gevoelt, zal ten allen tijde dienend optreden, waar dit mogelijk is. Zal zijn invloed doen gelden, opdat diegenen, die verantwoordelijk kunnen worden gesteld, gewezen worden op hun taak.

Mijne vrienden, er is geen weg meer in het zuiver stoffelijke, of op het politiek en economisch niveau, die nog een redding kunnen betekenen. Er is maar één weg. De weg van de onrust, de weg, die thans wordt gegaan - niet door ons alleen - maar door de bewuste krachten, die willen trachten de overgang naar grotere, geestelijke bewustwording mogelijk te maken, zonder dat

eerst deze wereld zichzelf in haat verteert en vernietigt. Die weg van onrust betekent, dat méér en méér feiten, dreigende, angstwekkende feiten, u ter ore zullen komen. Dit betekent dat over de gehele wereld verklaringen zullen worden afgelegd. Verklaringen over atoomgeheimen, maar ook openbaringen van nieuwe wapens. Dit betekent dat die hele wereld u toe zal roepen, dat er nood is en ellende. Dan wordt van u gevraagd, dat jullie zich niet door een psychose zult laten meesleuren. Deze wordt geschapen om de mensheid eindelijk uit haar lauwe, koude onverschilligheid te wekken, om haar te doen realiseren, hoe zeer zij op het ogenblik reeds wankelt aan de rand van een onafzienbare afgrond.

Het heden is het belangrijke. Het heden, dat elke ogenblik herboren wordt uit zichzelf. In het heden zult gij meer en meer een taak vinden. Een taak, die is gelegen in het verminderen van haat, in het scheppen van een gedachtenkracht, die de werkingen op de wereld versterkend, reeds bestaande, en langzaam maar zeker tot een verdere bewustwording zal voeren. Er wordt van u verwacht, dat u in uzelf steeds sterker het bewustzijn van éénheid met alle mensen, zonder één uitzondering, zult weten op te wekken. Indien u dit gelukt, mijne vrienden, dan leeft u juist in de komende wisseling, waarin nieuwe krachten zich zullen storten op deze wereld. Krachten van geestelijke, van Licht-geestelijke en duister-geestelijke waarden. Dan zult u in staat zijn om de balans te houden, om voor uzelf, zoals een mens waardig is, te besluiten waarheen uw schreden u voortaan zullen voeren. De gevaren van de moderne tijd zijn niet gelegen in de technische ontwikkeling, die liggen niet in automatisering, of in overbevolking. Zij liggen in het innerlijk van de mens. De mens, die weigert te zien, wat zijn taak is, die weigert de verantwoording te dragen, die hem wordt opgelegd. De mens, die in haat verblind, vernietigt, niet slechts het leven van anderen, maar zelfs zijn eigen mogelijkheid tot leven en bewustzijn.

Mijne vrienden, dames en heren, ik hoop, dat u het mij niet euvel duidt, dat ik op deze - uw bijeenkomst - deze redevoering heb uitgesproken. Geloof mij, jullie zijn niet de enigen, die deze boodschap te horen krijgen. Deze boodschap lijkt ons belangrijker dan elke verhandeling, elk artikel, elk commentaar. Het is een boodschap, die nu móét doordringen, op dit ogenblik. Het moet een verandering zijn in een leven, niet morgen, maar vandaag. Wij zullen alles doen om u bij te staan, indien u deze weg des Lichts kiest. Maar indien u het verkiest voort te gaan in uw oude gang van persoonlijk denken en onverschilligheid, zullen wij niet in staat zijn u te behoeden voor de gevaren van deze - uw - moderne maatschappij.

Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.

EEN OGENBLIK VAN BEZINNING

Goedenavond, vrienden.

Na een onderwerp als het voorgaande, vraagt een ogenblik van bezinning. Daarom wil ik een ogenblik wachten, voordat wij verder gaan met een onderwerp naar uw eigen keuze. Ik weet, hoe zeer onze leiders en meesters ervoor strijden om in deze wereld nu, op korte termijn, krachtadig iets tot stand te brengen. Dat betekent voor ons, kleintjes, dat wij een ogenblik ons eigen denken, ons eigenbelang, wat terug moeten dringen. Dat betekent voor u, dat u moet luisteren, terwijl u misschien liever wat anders had gehoord. Laten wij één ding niet vergeten: wanneer deze groteren, deze hogeren, zó zeer een beroep op ons doen, dan moet het wel zijn, omdat het zonder ons niet kan. Zolang de zaken zo staan, heb ik mijn keuze gemaakt, ik heb mij aangesloten bij deze groep. Ik heb tegen mijzelf gezegd: "Wat deze groep goed doet, dat zul je volledig meedoen". Ik kan het misschien niet zo overzien, maar ik begrijp wel, wat gezegd is. Het klinkt mij misschien hier en daar een beetje overdreven. Klinkt misschien zo omdat ik te weinig weet. Ten eerste, omdat ik te weinig weet, geloof ik, dat ik deze leiding mag aanvaarden.

Het is overigens een zaak, waarin vele anderen zijn gemoeid, gelooft u dat maar. Het is een zaak, waarover vandaag of morgen hooggeplaatste personen nog wel van zullen spreken. Het is een zaak die in de wereldpers ook nog wel aan de beurt komt. Maar dan is het zo'n eendags-vlieg, zo'n eendagssensatie. Daarom proberen wij het eerst zó: persoonlijk.

Zo van mens tot mens, eigenlijk, van geest tot geest. Uiteindelijk: wij kunnen toch dat zaakje opknappen. Wij kunnen toch die verantwoording aan. Het is ons allemaal niet te veel, maar het is lastig, maar... wij kunnen het aan.

Daarom zou ik zeggen, vrienden, denk er eens over na. Als u de kans krijgt, lees dan die boodschap nog eens een keertje over. Zeg dan eens voor jezelf, wat je dan gaat doen? En zeg dan niet, dat er weinig te doen is. Het zal u al net gaan, zoals het mij vroeger ging. Je weet niet half, hoeveel mensen je prikkelt, ergert en ongelukkig maakt. Als het u zó gaat, dan zou ik zeggen: laten wij daarop letten. En voor de rest: "De baas heeft het gezegd..." Dan zullen wij nu maar eens kijken, wat u vanavond voor een onderwerp heeft, anders komt u natuurlijk helemaal niet meer aan de beurt en dat is natuurlijk niet leuk, u komt hier om uw eigen onderwerp te horen, dat snap ik wel.

IMPULSIVITEIT, GEVOEL, VERSTAND EN INTUÏTIE

Voorstel: Het tweede onderwerp is: Impulsiviteit, gevoel, verstand en intuïtie.

Antwoord: Aan één kant spijt het mij, dat ik Henri niet bij mij heb, want die zou daarvan ongetwijfeld een hele korte definitie van geven.

Impulsiviteit is een daad stellen zonder redelijk denken. Er zit wel een gedachtengang achter, maar je denkt er eigenlijk zo weinig over en gelijktijdig zó snel, dat je in plaats, dat je redelijk overlegt, dus te handelen met hetgeen je weet en kent, handelt met heel je wezen. Dat is impulsiviteit.

Gevoel is weer wat anders. Gevoel doet een beroep op het voorstellingsvermogen. Wanneer je iets voelt, dan kan daaruit een impulsieve reactie voortkomen. Maar dat is niet nodig. Er zijn mensen, die meer redelijk en overlegd denken en die aan de andere kant toch een diep gevoelsleven hebben. Gevoel in de juiste vorm, zou ik willen omschrijven met: jezelf tijdelijk één voelen met anderen en daardoor een waardering krijgen voor een toestand, die je normaal redelijk niet zou ervaren. Het is een vage definitie. Maar hoe moet je een gevoel omschrijven? Zo zijn er natuurlijk ook gevoelens, die wel erg foutief zijn. Zoals men soms impulsen heeft, die eigenlijk - op de keper beschouwd - ook niet door de beugel kunnen. Stel u nu eens voor, dat u impulsief, om uzelf te beschermen, een ander mens zou doden. Dat kan voorkomen. Zelfverweer. Maar waarom heeft u eigenlijk zo gehandeld? Zou u dat ook gedaan hebben zonder die impuls? Neen; redelijk gezien was er een andere mogelijkheid, maar u kon die niet zien, doordat u afging op uw gevoelsreacties, op uw onbewuste denken als het ware en de tijd niet had om uit te rekenen, wat wel en wat niet paste. Dan heeft u dus een impuls gehad, die niet helemaal zuiver was. Daarom kunnen wij niet zeggen, dat elke impulsieve handeling en daad goed is, wij kunnen hoogstens zeggen, dat zij helemaal uit ons eigen wezen voortkomt.

Nu is met het gevoel precies hetzelfde. Er zijn namelijk mensen, die een fout beeld van zichzelf in hun hart hebben. Dat is niet zo gek, dat hebben veel mensen. Die mensen denken dan, dat de hele wereld als het ware verplichtingen tegenover ze heeft. Dan komt er ook gevoel. Gevoel van zelfbeklag, "ik arme, ik, onschuldige; dat wordt mij nu allemaal aangedaan, ik heb dat allemaal maar gedragen". Dan zitten zij ook vol van gevoel. Maar geloof mij, je kunt nog beter een krokodillentraan zien, dan een dergelijke gevoelsuiting. Het ware gevoel, medelijden bv. ik noem nu maar eens iets. Waarom heb je medelijden met iemand? Het woord zegt het al, omdat je met die mens een ogenblik mede lijdt. Dit wil zeggen, je kunt zijn lijden begrijpen en daardoor voel je als het ware, wat het voor die ander betekent. Nu hoeft dat gevoel niet altijd juist te zijn. Je kunt je wel eens een ander beeld van een mens maken, dan het werkelijke. Maar dat neemt niet weg, dat je, als je het goed bekijkt, eigenlijk toch wel edel bent.

Gevoelens zijn over het algemeen edel. Er zijn echter ook gevoelens, die zuiver zelfzuchtig zijn. Maar dan hebben wij hetzelfde, wat wij eerst zeiden. Haat bijvoorbeeld. Waar komt haat uit voort? Dat is ook een gevoel. Uit het beledigd zijn van het "Ik", dus een valse voorstelling van je eigen wezen, je eigen rechten, je eigen plichten. Dan ga je dat afreageren op een ander.

Dat is ook een gevoelswereld, maar toch niet, wat ik onder gevoel zou willen verstaan. Neem liefde. Liefde kan ook zo'n aardig gevoel zijn. Nu denk ik heus niet aan twee vogeltjes op een tak en een paar mensen, die daaronder op een bankje zitten. Ik bedoel eigenlijk zo echt innige genegenheid. Die heeft niets te maken met het sensuele, of zo, maar je bent eigenlijk één met die ander. Alles, wat met die ander gebeurt, gevoel je, alsof het met jezelf gebeurt. Als je zelf wat hebt, moet je dat met die ander delen. Je kunt niet zonder haar, het zijn heus niet de dichters alleen, die er over praten. Die fal-de-ra van weide en koetjes die loeien enz. En van die hartstochtelijke kreten. Dat is over het algemeen dichterlijke vrijheid. Maar wat er onder zit, het werkelijke gevoel. Dat kun je verstandelijk niet verklaren. Je kunt niet gaan zeggen? O, maar dat gevoel komt daar en daardoor. Het gaat veel verder en veel dieper. Het betekent als het ware dat je hele wezen, dus niet alleen je redelijk denken, een ogenblik in verbinding, of voorgoed contact heeft met een andere mens, een andere persoonlijkheid.

Dan komt het verstand. Ja, wat moet je nu over dat verstand zeggen? Je zou er hoogstens van kunnen zeggen in de stijl van vriend Henri - die ondertussen is komen opdagen, die heeft mij zeker daarnet zoiets horen zeggen - dat verstand datgene is, waarvan de meeste mensen te weinig hebben, Laten wij proberen het zó uit te leggen. Verstand is gebaseerd op kennis, weten. Je kent een hoop feiten, je weet een hoop. Je komt in een toestand en nu ga je die waarden vergelijken, analyseren, en dan kom je tot een verstandelijke beslissing, dit betekent, dat je door te vergelijken steeds uiteindelijk in je ervaring de punten hebt gevonden, waarvan je zou kunnen zeggen: "Kijk, nu moet ik die kant uit". Zulke mensen zijn te lui om zover door te denken. Maar het verstand hebben ze dan toch. Die mogelijkheid hebben zij wel. Nu is het gekke, dat je een impuls verstandelijk moeilijk kunt verklaren. Dat is begrijpelijk, want een impuls gaat heel wat verder dan alleen dat bewuste denken. Een impuls berust op je onderbewustzijn. Misschien mijn bovenbewustzijn met de geestelijke uitdrukkingen erin, kortom, op heel je wezen. Daar zitten zelfs je gewoonten in verweven.

Met het gevoel is het weer precies hetzelfde. Het is iets, wat eigenlijk buiten je ervaren ligt. Je stelt het je wel zo voor, maar redelijk, verstandelijk is dat niet. Toch beleef je het. Dat is weer het verschil. Iemand, die alleen nuchter en verstandelijk denkt, is nooit in staat zijn medemensen te begrijpen. Er zijn wel mensen, die hebben zoveel verstand, dat zij eigenlijk geen mens meer zijn. Als je alleen maar nuchter en redelijk denkt, zonder gevoel, zonder enige impulsiviteit, dan raak je verloren. Dan heb je eigenlijk niets meer om voor te leven. Dan zeg je: "Nu, hier sta ik, daar staat die. Ik loop er naar toe, nu moet die mens opzij gaan. Dat is redelijk" Je vraagt je niet af, of die mens lam is, je vraagt je niet af, of die mens ziek is, of die mens misschien daar staat om iets anders te doen, dan jij op dat ogenblik kunt zien. Je vraagt je niet af, of dat aardig is, of niet. Je loopt er naar toe. Of het je vijand is, of je vriend, dat interesseert je niet. Je loopt er op toe: die mens móét opzij gaan, want "ik heb verstandelijk het recht om door te lopen". Er zijn ook verstandsmensen, die net als een kudde wild geworden olifanten over de gevoelens van hun medemensen heen trappelen. Trappelen, hoor!

Daarom is het verstandig om niet alleen je verstand te gebruiken. Henri hier zegt: "Het verstandigst is je verstand alleen dán te gebruiken, wanneer je niet zeker bent van je gevoelens en je impulsen je in de steek laten". Dat lijkt mij inderdaad nog niet zo erg dwaas gezegd. Het verstand is het middel, waardoor wij ons in deze wereld moeten handhaven. Het verstand is het ook, waarmee wij in onze wereld moeten leren en ons moeten handhaven. Het is uiteindelijk maar een beperkte uitdrukking van ons wezen. Wanneer nu ons gevoel en onze impulsiviteit mee gaan spreken, dan spreken wij niet meer over rede, of over verstand, dan praten wij over wijsheid. Waarom? Omdat dan dat hele wezen van de mens wordt uitgedrukt in zijn aanvaarden van de waarden, die hij kent. Het is misschien geen erg psychologisch betoog, wat ik hier afsteek, maar de kern van waarheid, die erin zit, is in verband met het voorgaande onderwerp eigenlijk wel wat bitter. Het is zo, dat de mensen voldoende impulsen hebben om goed te zijn. Maar dat zij over het algemeen te lui zijn om er wat aan te doen. Het is zo, dat de gevoelens van de mensen wel erg goed zijn, maar dat zij het storend vinden, wanneer hun gevoel hun innerlijk voortdurend in opstand brengt. Daarom gooien zij dat gevoel ook maar liever terzijde. Als zij dan nog maar hun verstand overhouden, ja, maar als zij hun verstand gebruiken, dan komen er zoveel onaangename dingen voor de dag. Dat is niet prettig, dus gebruik je verstand ook maar beperkt.

Nu krijgen wij intuïtie. Als je het hebt over impuls en gevoel, of verstand, dan zou je de intuïtie het beste zó kunnen uitdrukken: Intuïtie is de uitdrukking in het verstand, van je gevoelens, je impulsen, je eigen geestelijk weten, plus je lichamelijke reactie. Dit betekent: intuïtie is een zekere vóór-wetenschap, die gebaseerd is op feiten, die je hebt waargenomen, vóór dat je weet, dat je ze hebt waargenomen en aangevoeld. Dat betreft dan een groter gebied, dan de normale waarneming met oog en oren. En gelijktijdig een weergeven van dit geheel als gedachtebeeld in je denkvermogen. Zo heb je dan intuïtief het juiste antwoord te pakken. Je wist het wel, maar als je dat na moest gaan denken, dat kon je eigenlijk niet. Maar je hebt een van die antwoorden herkend als het juiste. Waaraan? Dat weet je niet. Het was een impuls om dát woord te kiezen. Zie, daar heb je het nu weer. Wanneer het verstand faalt, dan is het intuïtie. Eigenlijk de uitdrukking van het verstand binnen het verstand, namelijk van je impulsiviteit, je gevoelsleven, onbewuste kennis en je innerlijk geestelijk vermogen.

Nu kan ik mij voorstellen, dat iemand zich af zit te vragen: "Ja, maar moet ik dan op mijn intuïtie afgaan?" Ik zou zeggen: "neen". Gek, hè? Waarom? Omdat, wanneer je intuïtie zonder meer volgt, dan heb je het meestal wel bij het goede eind, hoor. Maar dan kun je een groot gedeelte van je daden en handelingen niet meer voor jezelf verantwoorden. Nu geloof ik, dat het belangrijker is om verantwoordelijk te zijn tegenover jezelf op een bewuste wijze over hetgeen je tot stand brengt, desnoods ook uw fouten, dan je te laten leiden door een onbewuste kracht, waardoor je nooit in staat bent oorzaak en gevolg uit elkaar te halen en in bewustwording dus achter blijft. Dat is hetzelfde met een impuls. Impulsen kunnen vaak tot goede oplossingen leiden, soms ook verkeerde, maar heel vaak goede. Wanneer ik een impuls mij als het ware de baas laat worden, dan weet ik eigenlijk niet eens, waarom ik iets doe. Dan kan ik het beter laten. Wij zijn uiteindelijk niet alleen op de wereld om iets te doen, maar om het zó te doen, dat ik er beter van word. Verstandelijk? Ja, eigenlijk geestelijk. Een hele hoop mensen bekijken het andersom. Die zeggen: "Het geeft niet, wat ik doe en hoe ik het doe, als ik er maar beter van word". Maar dan bedoelen zij: "pinke-pinke", geld. U zult begrijpen, dat ik dus niet veel kan voelen voor de intuïtie en voor die impuls, wanneer ze gebruikt worden, zonder dat de rede er een rol bij speelt.

Iets anders is het voor het gevoel. Die twee andere dingen zijn uitdrukking van een toestand in jezelf. Maar je gevoel ís een toestand. Dat is iets, wat in je bestaat. Als je dat redelijk gaat ontleden, dan verlies je het. Je gevoelens kun je nooit redelijk nagaan. Later misschien, als je een beetje afstand ervan heb genomen. Op het ogenblik zelf gaat het nooit. Daarom zou ik willen zeggen: "Mensen, als je intuïtief iets aanvoelt, denk dan goed na. Heb je een impuls om iets te doen, denk dan twee keer na. Maar vóél je iets, als een noodzaak in jezelf, werkelijk intens en diep, probeer dan dat gevoel te uiten en denk er later over na. Dan heb je een deel van je wezen, van je bewustzijn in de wereld, je eenheid met kracht in die wereld, gerealiseerd en dan kun je later wel eens nagaan, wat voor gevolgen dat heeft gehad. Maar je bent het zelf geweest, die in dit gevoel de handeling heeft volbracht. Er is niemand, die je die ervaring kan ontnemen. Er is niemand, die het bewustzijn daarvan je ooit ontnemen kan, want wat je in jezelf beleefd hebt, dat heb je voorgoed bij je."

Nu, ik zou zeggen: dat is het onderwerp, vrienden. Is dit voldoende zo?

Vraag: Ik vind de scheidingslijn zo vaag tussen hersenwerking, intuïtie en gevoel. Zou u die niet scherper kunnen stellen, zodat wij een beter inzicht kunnen krijgen?

Antwoord: Als wij dat scherp moeten scheiden, dan moeten wij eigenlijk dit zeggen: Intuïtie is een proces van het onderbewustzijn, plus nog niet gerealiseerde waarnemingen en dus in de eerste plaats een reactie van de hersenen en van het denkvermogen en alles, wat ermee verbonden is. Is dat scherp genoeg gedefinieerd? Nog niet? Wat mankeert er aan?

Vraag: Waar komt die hersen-beïnvloeding vandaan?

Antwoord: Uit de hersens zelf. Ja, ik moet eigenlijk gaan proberen om psychiater te gaan spelen, dat is natuurlijk lastig. Ik bedoel: ik voel mij niet zo gek. Er zijn twee lagen van bewustzijn, mijn waarde vriend, op zijn minst. En als je je met de modernen bezig gaat houden, dan zul je wel merken, dat je er heel wat meer hebt. Alleen al in de stoffelijke kennis, ken ik er nog een paar meer bij. Nu komen wij dus met die intuïtie. Wat gebeurt er nu? Wij hebben een

heel groot gedeelte van ons weten, waarvan wij ons redelijk niet bewust zijn. Wij reageren er wel door. Wanneer dat nu gaat werken.... Wij zien iets. Laten wij zeggen: u ziet iemand en u heeft helemaal niet bewust gemerkt, dat hij slecht gepoetste schoenen heeft. Maar u houdt niet van ongepoetste schoenen en dus weet u intuïtief, dat die mens u niet ligt. Er mankeert iets. U weet niet wat. Hoe komt die intuïtie dan? Zuiver via de hersenen, mijn vriend. Die gaat via de lagen van het onderbewustzijn en komt als een gevormd, maar niet redelijk verklaarbaar, denkbeeld in uw bewustzijn naar voren. Dan kan ik toch niet zeggen, dat het ergens anders vandaan komt. Ik geef toe, er zijn zeker ogenblikken, dat de geest bij intuïtie ook een rol speelt. Dat uw gevoeligheid voor uitstralingen, die u bewust niet eens waar kunt nemen, ook een rol speelt. Het kan allemaal. Als wij het scherp willen definiëren, geloof ik toch, dat wij niet veel verder mogen gaan. Anders moeten wij die achtergronden van die hersenen eerst gaan ontleden en die allemaal gaan definiëren. Dat is een lastig werk, hoor. Ik geloof, dat ik het nu wel duidelijk maak, waarom ik het zo zeg.

Nu dan gaan wij verder. Wat is de impuls? Een impuls is eigenlijk in het stoffelijke, wat de intuïtie is in het denken. Intuïtie is namelijk een niet redelijk verklaarbare gedachte, terwijl de impuls een niet redelijk verklaarbare daaddrang is. Dus hier wordt niet een denkbeeld naar voren gebracht, maar komt een handeling naar voren. Dat is een impuls. Die kan natuurlijk ook van veel vlakken afkomen. Maar over het algemeen kunnen wij zeggen, dat, waar de intuïtie hoofdzakelijk op waarneming en bewustzijnswaarde berust, en ook geestelijke waarde, de normale impuls ontstaat door in het "Ik" levende drangwaarde - en daarbij spelen alle interne secreties en wat daarbij hoort ook een rol mee - dat heeft tot gevolg dus, dat elke beïnvloeding daarvan - ik zal nu maar volledig zijn - door de geest, door het onderbewustzijn, ook kan leiden tot impulsiviteit, maar altijd via omzetting in het stoffelijk reactievermogen. Dat is bij intuïtie niet nodig.

Dan krijgen wij verstand. Wat noemen de mensen verstand? Dat deel van je denken, waar je bewust beschikking over hebt. Dat is al heel gauw en fijn gedefinieerd, hè?

Nu komt het gevoel. Gevoel is het meest complexe van allemaal. In het gevoel zit namelijk uw waarneming, dus wat je ziet, wat je beleeft, uw herinnering - uw hersenen, bewust - uw onderbewustzijn, uw interne secreties, maar ook in veel sterkere mate dan bij een van de ander genoemde factoren: de geest. Ik zal u zeggen, waarom. Dat is heel logisch. De geest namelijk is in haar denken niet analoog aan het stoffelijk denken. Zij heeft haar andere waarderingen uiteindelijk, en heel andere bedoelingen. U zit hier misschien op de wereld om een dubbeltje te verdienen, terwijl die geest zich bezig houdt met geestelijke bewustwording en zich voor dat dubbeltje niet interesseert. Dus er is een zeker verschil tussen die twee. Nu kan er een ogenblik komen, dat die geest, juist door middel van het gevoel, het gevoelsleven dus, tot een uitdrukking komt van haar eigen wezen. Daarom heb ik dat dan ook het hoogst aangeslagen. Dat is je hele persoonlijkheid. Het is niet een brokstukje van jezelf, dat ben je zelf, helemaal, in je gevoel.

Heb ik het nu scherp genoeg gedefinieerd? Ja? Nu, dat vind ik fijn.

Vraag: U heeft het gevoel als nummer één gesteld. Maar de intuïtie dan? Wordt die nummer twee?

Antwoord: Neen, daar zult u nu om lachen, maar dan komt het verstand.

Reactie: Dat had ik helemaal niet verwacht.

Antwoord: Ja, dat dacht ik. Nu moet u eens goed luisteren.

Intuïtie is wel heel aardig. Maar aan intuïtie hebben wij pas wat voor onze ervaring, als wij een verstand hebben om onze intuïtie a.h.w. te analyseren. Dus om te weten, wat eigenlijk onze intuïtie is. Een idioot kan ook wel intuïtie hebben, maar die zal er nooit een ervaring uit opdoen. Daarom kies ik nu in de eerste plaats het verstand. Want je verstand heb je nodig om uit, zowel intuïtie als uit impuls, iets te kunnen winnen. Dan komt - dat ben ik met u eens - de intuïtie, en als laatste, de impuls. Ik vertel dat allemaal maar niet zo. Ik heb heus wel een reden, dat ik die voorkeur geef. Het is allemaal één samenstelling. Het zijn vier dingen, die wij apart noemen, en

gescheiden van elkaar definiëren. Maar als wij nu eerlijk zijn, dan moeten wij zeggen, dat zij alle vier samen nodig zijn om een mens een echte mens te maken. Wanneer wij dan even de tegenstellingen en de definities weg laten vallen voor een samenvatting van die vier, dan kunnen wij het zo zeggen:

Het gevoel drukt de persoonlijkheid uit en geeft richting aan het denken, waardoor het verstand in staat is intuïtieve werkingen te begrijpen en impulsen te beheersen en het wezen te richten, zoals de geest het verlangt.

Nu, bedankt voor het applaus. Ik geloof, dat wij nu maar beter doen om te gaan pauzeren, want ik heb zo een idee, dat er over het eerste onderwerp een paar vragen in de bus zijn. Voor de geruststelling voor degenen, die daar thans over piekeren: u krijgt heus wel deskundige personen aan de lijn, hoor, voor die vragenbeantwoording. Maakt u zich niet bezorgd, dat die vragen geen antwoord krijgen. Ik dank u voor de aandacht en voor het applaus, dat mijn ego zo heeft gestreeld, dat ik bang ben eigenlijk om terug te komen, uit angst dat ik ga denken, dat ik heel wat ben. Ik wens u allen een prettige pauze, echte, prettige, zegenrijke, goeie, gezellige avond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden.

Wij zullen antwoord op uw vragen geven, zover zij niet persoonlijk zijn. Persoonlijke vragen mag ik in geen geval beantwoorden, alle andere vragen worden beantwoord, zover als dit mogelijk is met de beschikbare krachten en verantwoord kan worden. Mag ik u verzoeken om de eerste vraag te stellen?

Vraag: Wat voor feiten volbrachten de Baäls, die men heden onder de wonderen zou rekenen?

Antwoord: Daaronder kunnen o.a. worden gerekend: het veroorzaken van lichtverschijnselen, beheersing van klimaat en weer, spontaan ontstaan van branden, die niet geblust kunnen worden met de normale middelen, opwekken van elektrische spanningen, het doden van mensen door sterk suggestieve verschijnselen. Deze verschijnselen werden gewekt op een wijze, die ook heden nog wonderbaarlijk kan worden genoemd, daar zij vanuit een geestelijke sfeer op niet wetenschappelijk verklaarbare wijze tot stand werden gebracht.

Vraag: Kunt u iets vertellen over migraine? Wat is de oorzaak en is het te genezen?

Antwoord: Dit is niet zo eenvoudig. Het is erg moeilijk de oorzaak te bepalen. Wij kunnen zeggen, dat veel migraine voortkomt uit vluchtverschijnselen, waarbij men dus onaangenaamheden ontloopt, of verantwoordingen van zich af wil schuiven en ook heel vaak voortkomt uit moeilijkheden, die men zich steeds weer in de herinnering haalt, waardoor opwindning ontstaat, die dan resulteert in de bekende hoofdpijnen enz. In dit geval kan een psychiater mogelijkerwijze hierin helpen een verbetering te brengen, waar de oorzaak op psychisch gebied ligt. Komt migraine echter voort uit lichamelijke omstandigheden, waarbij bv. periodiek het evenwicht der interne secreties wordt verstoord, dan kan men door geneesmiddelen en bij hardnekkige gevallen door een hormoonkuur wel verbetering bereiken.

Vraag: In het kader der al-liefde is geen plaats voor vergelding ingeval van zelfmoord. Bespoedigt het dan een reïncarnatie, of wordt deze, ten opzichte van de zich zichzelf dwalende, aan gene zijde bij wijze van spreken heropgevoed?

Antwoord: De al-liefde staat de mens toe zichzelf te oordelen. Indien de zelfmoord is geschiedt, omdat men uit het leven wilde vluchten, zal men hierdoor zichzelf veroordelen. Indien men de redenen van de veroordeling begrijpt, zal men de ervaringen, die men ontvluchtte, opnieuw moeten gaan doormaken. De Goddelijke Liefde legt dit niet als plicht op, of als straf, maar laat toe, dat de mens ook op deze wijze bewustwording opdoet. Een snellere reïncarnatie is dus heel wel mogelijk. Maar zij vloeit niet onmiddellijk uit de daad zelf voort. Voor reïncarnatie is in de eerste plaats het bewustzijn aansprakelijk.

Vraag: Welke zijn de diepere motieven van de buitenlandse lastercampagne over ons vorstenhuis?

Antwoord: Ik schaam mij te moeten zeggen, dat de kern van deze campagne zich in de Verenigde Staten bevindt. Men wenst de populariteit van het Nederlandse vorstenhuis te benadeln in verband met zekere politieke- en handelstoestanden. (verkort)

Vraag: Verleden week werd in de eerste lezing gesproken over: "Het regende uit heldere hemel". Hoe kan dat?

Antwoord: Dit is een beetje figuurlijk. In de tropen kan soms in een heldere hemel een klein wolkje ontstaan en enkele ogenblikken later regent het al hard. Dat wordt er mede bedoeld. Het gaat hier niet om de werkelijkheid, maar meer om de indruk, die dit op het volk had. En die is daarmee, meen ik, wel goed weergegeven.

Vraag: Krijg je magische krachten door de scholing, of moet je al magische krachten bezitten om magiër te worden?

Antwoord: In beginsel bezit elke mens magische krachten. Evengoed kun je vragen, of een baby ogen heeft. Maar eerst door oefening leert de baby zijn ogen goed te gebruiken. Het ene kind zal natuurlijk wel wat beter kunnen zien dan het andere, maar op een enkele uitzondering na kan elk kind zien. Zo is het ook met magische krachten. Men hééft ze. In enkele gevallen is het natuurlijk talent genoeg om ze te gebruiken, maar over het algemeen is een zekere scholing noodzakelijk, om werkelijk wat te bereiken. Door oefening wordt men dan steeds sterker en bekwaamer. In principe kunnen wij dus wel zeggen, dat iedereen magische krachten zal bezitten, maar slechts weinigen in staat zijn dezen zonder scholing te leren gebruiken.

Vraag: In verband met het eerste onderwerp zou ik graag willen weten wat wij kunnen doen?

Antwoord: Geef er bekendheid aan. Er worden zoveel ingezonden stukken geschreven over arme hondjes en over stoepjes, die niet staan, waar zij zouden moeten liggen. Schrijft u ook eens een keer daarover en probeer, of zij dat ook eens een keer accepteren. Het lijkt mij een mogelijkheid om zo ook bekendheid te krijgen. Verder zou het misschien voor sommigen mogelijk zijn om een brochure uit te werken en die gezamenlijk met enkele anderen uit te geven. Het zou mogelijk zijn om een radioprogramma hiervoor te interesseren. Neem dus alle bekendheid, die u hiervoor kunt krijgen, u zult dan zelf merken, dat u, juist door de publieke mening hiervoor wakker te maken, werkelijk ook in de gelegenheid zult zijn om een aanmerkelijk stuk bij te dragen aan de bewustwording van de mensen omtrent dit gevaar. De meesten zullen die dingen wel weten en wel zien, maar zij lezen het in de krant en zij gaan er aan voorbij. Wanneer u elke keer, wanneer er een mogelijkheid is, eventjes in een conversatie daarop wijst - dat moet je natuurlijk niet altijd bij diezelfde doen, dat haalt toch niets uit, daar wordt hij of zij hoogstens misselijk van - maar elke keer, wanneer dat zo mogelijk is, eventjes zo op die puntjes wijzen, dan geloof ik, dat je ook al een hele hoop bereikt, doordat het onderwerp steeds meer in de gedachten van de mensen komt. Zoals u weet: de publieke mening regeert de regeerders, omdat zij door het publiek en de publieke mening beoordeeld en veroordeeld kunnen worden. Dat is een waarheid.

Vraag: Ik heb getracht dat te doen en reeds twee jaren geleden hierover het nodige gepubliceerd. Maar onze regering doet niets, of wil niets doen. Van de kamerleden is er niemand van deze materie op de hoogte. Bij wie moet ik dan wel zijn?

Antwoord: Dat heb ik u al gezegd. Bij "Jan Publiek!" Je kunt natuurlijk naar al die hoge heren toelopen, maar zoals u zelf zegt: deskundigen zijn er weinig daarover. Maar die zijn in de zaal hier ook weinig. Maar met een populaire voorstelling hiervan kunt u de menigte bereiken en zo de regering nopen ook notitie te nemen van deze dingen. De eenvoudige mens is van meer betekenis in deze gevallen dan de hoger geplaatsten, waar dezen vaak nog andere motieven kennen en zich door politieke belangen vaak zeer sterk laten leiden.

Vraag: Buiten de door u genoemde gevaren van de atoomsplitsing is er nog een gevaar. Een Zweedse professor heeft namelijk vastgesteld dat door de laatste ontladingen, de pool 18% zwaarder is geworden als gevolg van neergeslagen ijs. Het gevolg hiervan zou kunnen zijn, dat de aardas een andere richting krijgt, met alle gevolgen van dien.

Antwoord: Dat zou volledig waar zijn, wanneer de wereld op het ogenblik niet in de afloop was van een ijsperiode. Wij zijn op het ogenblik zover, dat de ijskap eigenlijk teruggaat. Aangezien deze wereld in deze toestand ook met een zwaardere belasting aan de noordpool een tijdlang deze stand heeft kunnen handhaven, mogen wij ook aannemen, dat er op die pool nog heel wat ijs moet neerslaan, voordat het enige invloed heeft. Dat is dus een periode van zoveel jaren, dat het geen kritiek gevaar is.

Hetzelfde geldt voor atoombrand, waarbij een kettingreactie zó sterk wordt, dat zij niet meer gedempt wordt en een groot deel van de aarde zich aanpast. Dan gaat die aarde wel niet op in een of andere atoomvlam, wordt geen nieuwe zon, maar zij wordt zelf zó radio-actief, dat zij een zeer grote straling krijgt. Dat zou kunnen betekenen dat de zon, die niet erg stabiel is, door deze hernieuwde straling een deel van haar evenwicht kwijtraakt en een nova zou worden. Dan is er niets meer. Geen Neptunus, geen Saturnus, niets meer. Dan is er alleen nog maar gloeiend gas. Dat zal zo gauw niet gebeuren.

Vraag: En die verplaatsing van de aardas?

Antwoord: Dat is ongeveer gelijk. Dit betekent dat ik geen van die twee mogelijkheden zie binnen honderd jaar. Dan kan er zoveel gebeuren en dan kan de mens ook wel zijn maatregelen nemen.

Vraag: Kan de geest dan de tijd overzien? Of kent zij een andere tijd?

Antwoord: Het is eigenlijk zo. De geest kent geen tijd. Ik zit hier gezellig met u te praten en dat zal waarschijnlijk heel wat minuten zijn. Voor mij is dat zeer kort, omdat dat aangenaam is. Zou ik dat niet aangenaam vinden, dan had ik vast het idee, dat ik 50 jaar aan het praten was. Dat is dus een zuiver persoonlijke reactie. Zo kunnen wij dus zeggen, dat een tijdsbepaling omtrent de tijd, die een geest in het duister niet zou zijn, alleen maar bepaald zou kunnen worden aan de hand van bewustzijn. Maar in het duister is het bewustzijn uitgeblust. Dan volgt daaruit, dat die periode voor de persoon in kwestie geen tijdsduur heeft. De weg daarheen heet: tijd. Die kent hij met een tijdservaren, achtereenvolgende tijdservaringen. Maar de tijd zelf, die hij doorbrengt, heeft geen tijdsbewustzijn. Het zou hoogstens relatief kunnen worden bepaald aan de hand van uw aardjaren; dan is er voor elke geest een persoonlijk verschil, namelijk naargelang zij met eigen streven en bedoelingen tot chaos kwam en van chaos uit, weer tot bewustwording moet overgaan.

Vraag: Jezus daalde af ter helle. Is dat zoiets als het neerdalen tot de chaos?

Antwoord: Neen, dat is heel wat anders. U heeft door ons wel eens horen spreken over de duistere sferen? Stelt u zich nu eens voor, dat wij iemand daar willen gaan helpen. Dan kunnen wij zo'n persoon persoonlijk benaderen, maar wij kunnen ook een grote actie beginnen. Dan komt een van de hogere geesten, dus ook van ons één, en die gaat naar zo een duistere sfeer. Hij wordt daar geholpen, beschermd door de anderen en houdt daar een predicatie. Met die predicaties kan hij dan in sommigen goede verlangens wekken in deze geesten. Hebben zij eenmaal dit verlangen tot aanvaarden, dan zijn zij bereikbaar voor de krachten des Lichts en kunnen wij ze helpen. Stelt u het zich maar op die manier voor.

Vraag: Kan zoiets dan ook door de kracht van de geest tot kanker leiden?

Antwoord: Dat is een theoretische mogelijkheid. Maar op één ding moet u wel erg goed letten. Wanneer de geest zó sterk is, krijg je geen kanker. Wanneer er ziekte in het lichaam optreedt, is dat dus een bewijs, dat de geest niet voldoende sterk is en op een bepaald gebied zelfs erg zwak. Wij kunnen wel zeggen, dat alle lichamelijke gebreken in de geest gespiegeld zijn, terwijl omgekeerd alle gebreken van de geesten in de psyche geuit worden als een lichamenlijk ziekte-verschijnsel. Wanneer je dus ziek bent en de geest wordt sterker, dan kan je geest door een verbetering van de innerlijke toestand, ook een verbetering van de lichamenlijk toestand veroorzaken.

Vraag: Dus je hoeft niet ziek te zijn?

Antwoord: Neen. Het feit, dat men het toch wel is, is voor u dus eigenlijk heel weinig vlelend.

Reactie: Dat is voor de doktoren dan niet erg prettig.

Antwoord: Ach, dat zegt u nu weer. Maar ik denk, dat menige dokter ook graag met staatspensioen zou gaan, i.p.v. zich, zoals nu, voortdurend te moeten ergeren over de ziekten van mensen, die zich deze hoofdzakelijk voor hun bezitslust, hun problemen en hun onverdraagzaamheid op de hals hebben gehaald. Je kunt het natuurlijk op verschillende manieren zien. Ik voor mij zou zeggen: zolang er zieken zijn, moeten er ook doktoren zijn. Wanneer er geen zieken meer zijn, zullen de doktoren wel vanzelf uit sterven.

Reactie: Was het maar zover.....

Antwoord: Het lijkt mij niet helemaal fair om het juist zó te zeggen.....

Vraag: De eerste spreker had het over hongersnood en rampen in Zuid -Azië. Maar zijn die rampen, natuurrampen als ik het wel heb, door mensen veroorzaakt? Reageert de aarde dan op de mens?

Antwoord: Eigenlijk wel. Ik zal u een voorbeeld geven. Een hond heeft vlooiën. Wanneer die vlooiën normaal zijn, zal de hond zich wel eens een keer krabben, maar verder gebeurt er niets. Worden zij echter lastig, dan gaat de hond krabben en bijten, tot de huid kapot is. Dat is dan voor de vlooiën een natuurramp. Please, please, ik wil niet alleen maar funny zijn. Ik wilde heus niet alleen maar een grapje maken. Wat is uw wereld eigenlijk? Zij is ook een persoonlijkheid. Een persoonlijkheid, die i.p.v. de huid, die onze hond heeft, omgeven wordt door een zeer sterk stralingsveld, dat zij zelf voortbrengt. Hierin drukt zij haar eigen mogelijkheden en persoonlijkheid uit. Wanneer nu de mensen verkeerd denken, zou je kunnen zeggen, dat de aarde ook jeuk krijgt. Het veld klopt niet meer. Het is niet meer harmonisch. Waar zich een dergelijke storing bevindt, zal de aarde daar dus op reageren. De reactie wordt voor u dan vaak tot een natuurramp.

Vraag: Dus de mens heeft zelf schuld hieraan?

Antwoord: Ja. U zou het zó kunnen zeggen. Wanneer de mens volmaakt wordt, zal de wereld weer een paradijs zijn. De wereld dient eigenlijk alles, wat op haar leeft. Na die vergelijking met een hond, klinkt dat misschien wat grappig, maar u moet het eigenlijk zo zien: mensen, dieren en planten behoren allen tot deze aarde, leven met die aarde in harmonie. Wat het stoffelijk deel betreft, komen zij ook uit die aarde voort. Uw geest komt uit het Goddelijke voort. Maar uw lichaam, waarin u leeft, komt uit die aarde voort. Die aarde probeert nu zoveel mogelijk voor zichzelf een harmonie tot stand te brengen, dit betekent, wanneer al uw handelingen in overeenstemming zijn met de krachten van de aarde - in harmonie dus - dan is de aarde een paradijs. De dieren en mensen zullen elkaar dan niet meer vervolgen en verslinden, omdat deze angst en deze strijd voor het herstellen van het aard-evenwicht dan niet meer noodzakelijk zijn. Maar op het ogenblik, dat het evenwicht wordt verstoord, zoekt de aarde weer naar een evenwicht, door bepaalde delen van haar zijn te vernietigen en andere delen van dat zijn sterker te uiten. Zij zoekt dus naar harmonie. Wanneer de mens nu de disharmonische factor is, kunnen wij er dus wel van verzekerd zijn, dat de aarde alle mogelijkheden zal gebruiken om deze disharmonische sfeer in haar bestaan te verkleinen. Wordt de mens voor de aarde een factor, die haar harmonie versterkt en vergroot, dan zal zij ook alles doen om deze mens te dienen en zo haar harmonie met het Al te vergroten.

Vraag: Hoe moeten wij ons het leven en denken van zo een aardgeest voorstellen, die dan de aarde als lichaam heeft?

Antwoord: Stelt u zich dit voor. Kent u dat moderne speelgoed? Van die autootjes, die je van op een afstand kunt besturen? Stelt u zich nu voor, dat iemand tegen een kind zou zeggen: "Als je erin slaagt om met dit speelgoed tussen deze hindernissen door te sturen, heb je iets bereikt, dan ben je volwassen en mag je met de grote mensen aan tafel zitten". Kunt u zich dat voorstellen?

Stelt u zich nu de aardgeest voor als iemand, die het in verhouding tot ons al heel wat verder heeft gebracht, maar graag geheel de stoffelijke vormwereld wil verlaten. Nu wordt er tegen die aardgeest gezegd: "Mijn zoon, wanneer je in staat bent om op deze aardbol een perfecte harmonie tot stand te brengen, kun je jezelf uit de stof terug trekken. Want wat je daar aan harmonie tot stand hebt gebracht, is ook weer een persoonlijkheid met voldoende hoog bewustzijn, deze kan dan jouw plaats in de Schepping overnemen".

De geest zelf leeft dus niet in de aarde, maar eigenlijk rond de aarde. Zij gaat ook buiten die aarde uit. Haar levensfuncties en ervaringen zijn veel langzamer dan u zich ook maar voor kunt stellen. Bij wijze van spreken: wanneer de aarde één keer ademhaalt, is dit voor u 100.000 jaar. U zult dus van het eigen leven van die aarde heel weinig merken. Eens was zij echter jong en stormachtig, nu wordt zij oud en bedaagd. Wanneer zij heel erg oud wordt, gaat het haar net ook als de mensen. Zij wordt kaal, de bossen verdwijnen en er blijven alleen maar hier en daar heel kleine gewassen over. De analogie zit er dus werkelijk wel in. Deze geest is dus wel in staat om haar lichaam, de aarde, te bewonen, maar meestal drukt zij haar bewustzijn vanaf een afstand op de aarde af. Zij neemt als het ware haar eigen bestaan dus van buiten af waar. Vandaar mijn voorbeeld van een kleine jongen, die een wagentje van een afstand bestuurt langs moeilijke wegen. Je zou kunnen zeggen, dat de aardgeest zich met de zonnegeest, die zijn leermeester is, op de zon bevindt. Hij krijgt daar zijn lessen en probeert deze dan op de wereld uit te werken.

Nu hebben wij, naar ik meen, weer vragen genoeg beantwoord. Ik hoop, dat ook de antwoorden goed waren, want ik werd als deskundige aangekondigd en dan ben ik altijd weer bang, dat ik in gebreke blijf. Maar zou ik deze keer toch gefaald hebben, een volgende keer misschien beter.

Nu komt de laatste spreker voor u de bijeenkomst sluiten.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden. Wij zullen deze bijeenkomst gaan besluiten met "Het Schone Woord", met door u gekozen woorden.

WAARHEID

Veel schijnt er waar,
omdat het onbeperkt vermogen
tot waarheid kennen
nog niet woont
in 't eigen hart.
Zo tart de waarheid ons
de waarheid te erkennen
en noemen wij vaak waar,
wat zuiver leugen is.
Het is ons eigen onvermogen,
eigen gemis
aan diep bewustzijn en begrip,
dat ons zo misleidt.

Maar zien wij soms omhoog
tot aan de kracht der eeuwigheid,
dan zien wij waarheid,
die wij nog niet beseffen.
Wij kunnen ons nog niet verheffen
tot een begrip:
Zie dit is waar.
Het werd uit deze waarden eens geboren.
Zo voert het door het Al
en hier liggen de sporen,
waarmee ik U bewijzen zal:
"Dit is waar."

Integendeel! Wij aarzelen
en menen te kunnen veronderstellen,
dat het mogelijkerwijze
wel kan bestaan,
maar te bewijzen valt er niets.

Zo durf je voor waarheid
het gewetene niet door te laten gaan.
Dit is een gemis aan bewustzijn
en ook een gebrek aan begrip.
Een gemis misschien
aan zuiver denken.
Wanneer de Goddelijke Kracht
ons Licht en bewustzijn wil schenken,
dan wordt voor ons waar,
wat nog niet werd bewezen.

Ons weten is ons dan niet meer
een wetenschap, maar kracht,
uit Goddelijk Licht geboren.
Dan is de waarheid onbewezen waar,
en tekent ons het zonnegloren
van bijna reeds bevrijde geest.
Maar zo men deze waarheid vreest,
omdat zij niet past in het eigen denken
niet past bij de waan
van eigen macht,
waar men meent daar in te vinden,
vernedering van eigen kracht,
of eigen grootheid van zijn misschien,
dan kent men slechts
een kleine waarheid,
die nog niet waarheid is.

De grote waarheid,
die ik dien, is waar.
Maar uw waarheid is gevaar.
Is gevaar, al is zij waarheid
in zichzelf,
want door het onbesef,
vervreemdt men alle krachten
en bouwt zich beeld van vreemde machten,
die in werkelijkheid niet zo bestaan.
De waarheid, die uit onvermogen
geboren wordt, o, vriend, is waan.
Niet meer!

Zo: wilt gij ware waarheid vinden,
zoek in uzelve en ga tot God.
Want waarheid wordt uit God geboren
en uitgedrukt in alle lot,
alle wezen, al bestaan.
Innerlijke kracht is waarheid,
al wat daar buiten schijnt te zijn is waan,
al wordt het duizendmaal bewezen.
Gij bouwt een wereld,
een wetenschapswereld op.
Vol trots stelt gij uw axioma's,

onbewijsbaar en toch waar.
Wat aantoonbaar is,
hoeft niet bewezen te worden.
Zo noemt gij maar op
en neemt gij maar aan.
Maar zou het in werkelijkheid
wel zó bestaan?

Of wordt het axioma slechts geboren
uit onbegrip en is deze wetenschap
slechts waan?
Omdat uw hele wereldbeeld
slecht uit bespiegeling
van innerlijk eigen zijn bestaat?
Welaan, moge dit zo zijn.
Eén waarheid is er in 't bestaan,
onbewijsbaar en toch waar.

Wij leven uit God,
zijn uit Zijn Kracht.
Hij is het,
die ons tot stand heeft gebracht,
geschapen, wij weten niet hoe, of waarom.
Wij zijn slechts klein, vol onbegrip.
Hij is de een'ge ware Lijn,
is elke Wet en alle Zijn.
Dit is onbewijsbaar waar.
Want wat gij waarheid noemt,
wat men als weten roemt,
is onbegrip
zo gij uw God niet kunt erkennen
in wat gij waarheid noemt.

Uw wetten der natuur zijn schijn.
Uw wetten der kosmos bekrompen en klein.
Gij kent niet Hem,
Die in tijd en eeuwigheid leeft.
Gij kent niet het Licht,
Waarin alles steeds streeft.
Hoe kunnen wij dan, klein,
reeds de waarheid verstaan?
Uw bewijs voor de waarheid
is toch zelve soms waan?

Met dit korte betoog, vrienden, wil ik deze avond voor u gaan besluiten. Misschien vindt u, dat ik dichterbij gefaald heb. Ik kan u daarin geen ongelijk geven. Maar qua betoog heb ik gelijk. Want, mijne vrienden, datgene wat men meent te bewijzen, is in vele gevallen slechts een uiting van ons eigen onbegrip. De mens en met hem menig ander wezen verwerpt vaak de waarheid, omdat zij niet past in het zelf gevormde beeld van het leven. Men vergeet daarbij, dat de eigen levensvisie niet het resultaat is van een kosmische uiting en dus geen kosmische waarheid is, maar slechts een uiting van de eigen beperkingen in de ongekende wereld buiten ons.

Laat ons daarom onze innerlijke waarheid boven alles stellen, dan zullen wij ongetwijfeld dichterbij de waarheid zijn, dan zij, die menen veel te kunnen bewijzen, maar uiteindelijk slechts het eigen wezen spiegelen in een wereld, die zij niet kennen.

Goedenavond.